

Hymnus, a Magyar nép
divataros szászadaiból.

Csete. Januar. 22d.

1823

Isten áld meg a Magyarant
Jó kedvel, bővéggel,
Sdyjts feléje védő kart
Sza kürd ellenvéggel,
Bal voss a kis régen tég
Hossz rá vig evatendöt,
Megbühödte már e nép
A múltat s jövendöt!

Öseintes felhozád
Karpát szent bécsére,
Sztalad nyent saip harát
Bende gúrnak vére.
S merre dúgnak hajjai
Tiszának, Dunának
Arpád hős magzatjai
Felvirágosának.

És Estünk Hunvág merején
És kalászt lengettel,

21/f

Tokaj szőlőveszélyein
 Mektant csipegettél.
 La'szlónk gyakran plántálád
 Vad Török sánczára,
 'S nyögte Mátyás bús hadát
 Bécsnek büszke vára.

Hajh, de büneink miatt
 Gyűlt harag febledben,
 'S elsújtád villámokat
 Dörgő fellegedben,
 Most rabló Mongol nyilat
 Lügattad felettünk,
 Majd Töröttől rabigát
 Vállainkra vettünk.

Hányraor zengett ajkain
 Azman vad népének,
 Verthadunk csonthalmain
 Győzedelmi ének?
 Hányraor támadt tennfiad
 Szép hazám febledre,
 'S lettél magzatod miatt,
 Magzatod hamvedre?

az üldözött is fele'
 a barlangjában,
 égett is nem lelé'
 a' karában.
 a' hág és völgybe száll,
 a' kétség mellett,
 Herózon lábainál,
 's láng^{szere} felette.

Vár állott, most köhalom,
 Kezd is öröm nyíradni,
 Halálhörge, síralom
 már helyettek.
 Szabadrag nem virul
 a' vérből,
 a' rabrag rongya hull
 a' szénéből!

Szánd meg Istén a' Magyarant
 kit véreder hánjánál,
 Nyújts feleje védő kant
 Tengeren kintjánál.
 Bal sors a' kit régen táp
 Hosszra' vig esztendő,
 Magbünhötte már e' nép!
 A' múltat is jövendő.
